

*Братель Сергій Григорович -
начальник відділу організації науково-
дослідної роботи Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент*

ПРОЦЕДУРА ПРИЗНАЧЕННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА В КРАЇНАХ ЄВРОПИ

У країнах Європи процедура призначення Генерального прокурора має певні особливості. Так, у Словаччині його призначає та відкликає Президент Словацької Республіки за пропозицією Національної ради. В Угорщині цю посадову особу обирають Державні збори за пропозицією Президента Республіки, а заступників за її пропозицією призначає Президент. У Болгарії Головного прокурора призначає Президент Республіки за пропозицією Вищої судової ради строком на сім років без права повторного призначення. У Німеччині федерального генерального прокурора призначає Президент за пропозицією міністра юстиції зі згоди бундесрату. У Франції всіх прокурорів призначає та зміщує з посади Президент [1].

Особливий інтерес становить процедура призначення Генерального прокурора в Іспанії, де його призначає Король за пропозицією уряду після консультування з Генеральною радою судової влади.

У низці зарубіжних країн (Бельгія, Болгарія, Угорщина, Грузія, Румунія та ін.) порядок призначення прокурорів нижчого рівня регламентовано в конституціях. Так, відповідно до ст. 153 Конституції Бельгії, «Король призначає і звільняє чиновників прокуратури при судах і трибуналах». В Угорщині прокурорів такої категорії призначає Генеральний прокурор. Аналогічний порядок призначення цих посадових осіб закріплено в Конституції Республіки Грузія. У Російській Федерації Генерального прокурора призначає Рада Федерації за поданням Президента. Прокурори суб'єктів Російської Федерації призначає Генеральний прокурор за погодженням із її суб'єктами. Згідно з конституціями Польщі та Словаччини, це питання регламентовано відповідним законом [1].

Просування прокурора по службі відбувається в таких напрямках: на вищу посаду; на рівнозначну посаду з урахуванням специфіки знань і професійних компетентностей фахівця; на нижчу посаду (в разі оптимізації штату, за власним бажанням, за станом здоров'я, за результатами проведення атестації).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Актуальні проблеми професійної підготовки суддів, прокурорів та працівників правоохоронних органів : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 23 квіт. 2009 р.) / [редкол.: Г. П. Серeda (відп. ред.), М. К. Якимчук, В. М. Куц та ін.]. - Київ : Генеральна прокуратура України, Нац. акад. прокуратури України, 2009. - 80 с.

Бурак Марія Василівна - старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем кримінальної поліції навчально - наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

НЕЕФЕКТИВНІСТЬ АНТИМОНОПОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ТА МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРИРОДНИХ МОНОПОЛІЙ ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНИМ ІНТЕРЕСАМ І БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Статтею 1 Закону України «Про природні монополії» від 20 квітня 2000 р. № 1682-III передбачено, що природна монополія - це стан товарного ринку, за якого задоволення попиту є більш ефективним за умови відсутності конкуренції внаслідок технологічних особливостей виробництва (у зв'язку з істотним зменшенням витрат виробництва на одиницю товару в міру збільшення обсягів виробництва), а товари (послуги), які виробляють суб'єкти природних монополій, не можуть бути замінені у споживанні іншими товарами (послугами). Таким чином, попит на відповідному товарному ринку менше залежить від зміни цін на ці товари (послуги), ніж попит на інші товари (послуги) [1].